

ÎNCHEIERE

06 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Proneachin Victor și Peceriga Valeria, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 18 din Chișinău, intervenient accesoriu societatea pe acțiuni „Termocom” împotriva lui Proneachin Victor și Peceriga Valeria cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă

La 26 septembrie 2014 Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 18 din Chișinău (în continuare – ÎMGFL nr. 18), intervenient accesoriu societatea pe acțiuni „Termocom” (în continuare – SA „Termocom”) a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Proneachin Victor și Peceriga Valeria cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, în baza contului personal deschis pe numele pîrîților SA „Termocom” a livrat energie termică, iar pîrîții nu au achitat serviciile prestate și la 01 iulie 2014 s-a acumulat datoria de 1489,37 de lei pentru energia termică.

În urma concretizărilor, solicită încasarea de la pîrîți în mod solidar a datoriei în sumă de 3293,80 de lei și taxa de stat în sumă de 270 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 iunie 2016 s-a admis acțiunea, s-a încasat în mod solidar de la Peceriga Valeria și Proneachin Victor în beneficiul ÎMGFL nr. 18 datoria conform situației zilei de 17 martie 2016, în sumă de 3293,80 de lei și cheltuielile de judecată formate din achitarea taxei de stat la înaintarea acțiunii în sumă de 270 de lei, iar în total suma de 3563,80 de lei.

În susținerea poziției, prima instanță a reținut că pîrîții au acceptat prestarea serviciilor de către ÎMGFL nr. 18, iar primii fiind informați prin intermediul facturilor lunare despre îndeplinirea obligațiilor, nu și-au executat pînă în prezent.

Prima instanță a constatat că pe parcursul examinării cauzei, pîrîții nu au invocat termenul de prescripție, iar instanța din oficiu nu este în drept să aplice prevederile art. 271 din Codul civil. Ba mai mult, pîrîții achită periodic datoriile, apărînd astfel întreruperea termenului de prescripție extinctivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017 s-a respins ca neîntemeiat apelul declarat de Proneachin Victor și Peceriga Valeria și s-a menținut hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 iunie 2016.

La 15 mai 2017 Proneachin Victor și Peceriga Valeria au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că calculele prezentate de intimat nu corespund realității, deoarece sunt prezentate de ÎM „Infocom”, care nu este parte în proces.

Afirmă, că între părți nu există un contract semnat în conformitate cu prevederile pct.17 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002 (în continuare – Regulamentul nr.191/2002) și a art.970 din Codul civil.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele motive.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul reține că recursul a fost declarat în termen, deoarece din materialele cauzei nu se poate desprinde momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017 (f.d. 103-106), însă aceasta a fost expediată părților prin scrisoarea nr. 4039 din 00 aprilie 2017 (f.d. 107), iar recursul a fost declarat la 15 mai 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d.109-110).

Argumentele din recurs precum că calculele prezentate de intimat nu corespund realității, deoarece sunt prezentate de ÎM „Infocom”, care nu este parte în proces, nu pot fi reținute, deoarece acestea poartă un caracter declarativ și exprimă o atitudine vagă, iar potrivit pct.2.3 din Conceptul privind restructurarea corporativă, instituțională și financiară a sistemului centralizat de alimentare cu energie termică din mun. Chișinău, anexa nr.1 la Hotărârea Guvernului nr.983 din 22 decembrie 2011, Întreprinderea municipală SA “Apă-Canal Chișinău” este responsabilă pentru furnizarea apei către SA “Termocom”, SA “CET-1” și SA “CET-2”. Întreprinderea dispune de centrale termice și furnizează apă și energie termică în unele sectoare ale municipiului Chișinău. Facturarea consumatorilor este făcută de către Întreprinderea Municipală “Infocom”. Gestionarii fondului locativ (întreprinderile municipale de gestionare a fondului locativ, asociațiile proprietarilor de locuințe privatizate, cooperativele de construcție locative) se ocupă de gestionarea sistemelor de încălzire centralizată în cadrul blocurilor locative, precum și de împărțirea proporționată a valorilor de consum a fiecărui bloc.

Cu referire la cele invocate de recurenți precum că, între părți nu există un contract semnat în conformitate cu prevederile pct.17 din Regulamentul nr.191/2002 și a art.970 din Codul civil, instanța de recurs nu le poate reține, deoarece prestatorii serviciilor comunale pot pretinde încasarea sumelor pentru prestarea serviciilor în lipsa contractelor cu beneficiarii, doar pentru serviciile prestate real, or potrivit pct. 10 din același Regulament, volumul energiei termice supuse achitării de către populație se stabilește conform datelor contoarelor termice instalate în blocurile locative, iar în lipsa lor, începând cu 1 ianuarie 2003 și pînă la finele procesului de instalare a contoarelor termice în blocurile locative – costul se stabilește conform costului mediu de încălzire a 1 m2 de suprafață încălzită a locuințelor tuturor blocurilor necontorizate ale fondului locativ.

Ba mai mult, potrivit art. 514 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii, iar art. 210 alin.(2) din aceeași lege, prevede că, în cazul în care, conform legii sau învoielii între părți, actul juridic trebuie încheiat în scris, el poate fi încheiat atît prin întocmirea unui singur înscris, semnat de părți, cît și printr-un schimb de scrisori, telegrame, telefonograme, altele asemenea, semnate de partea care le-a expediat. Prin urmare, forma scrisă a contractului de prestări de servicii, este acoperită de normele citate supra.

În acest sens, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor, sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept și

constituie opinia recurenților față de soluția adoptată în cauză însă acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași legea, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanța de apel prin prisma circumstanțelor importante ale cauzei.

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii, iar forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurenții nu au invocat niciun argument plauzibil ce ar pune la îndoială legalitatea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Proneachin Victor și Peceriga Valeria, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Proneachin Victor și Peceriga Valeria, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță